

Gewoon even op verhaal komen

Tanja Koopen
t.koopen@lhdcmedia.nl

Vervolg regionale voorpagina Bovenkarspel Ze weet hoe het is. Nicole van Rooy ging jong uit huis en had geen eigen plek. „Ik heb het gered dankzij hulp van anderen." Bijna als vanzelfsprekend deed ze dat zelf ook toen ze eenmaal op eigen benen stond. „Ik ging naar mijn werk met op mijn buik de baby van een vriendin. Ik gaf een zwervend Frans meisje en haar kindje onderdak..." Ze viel van het een in het ander, zonder er veel over na te denken. Ik heb altijd doorgegeven wat mij gegeven is. Ik denk alleen over wat werkt op korte termijn. Mijn vader zei altijd: 'je hebt een zielige hondjescomplex'."

Grenzen

Zo werd ze, toen ze nog in Amsterdam werkte, al door veel mensen omringd. „Ik duldde altijd alles. Als je je huis openstelt gebeuren er ook dingen die niet altijd leuk zijn. Mensen gaan over je grenzen heen. Dat is een leerproces. Ik heb nu door hoe het werkt." Ze ontmoette haar man, kreeg een kindje dat al in haar buik overleed en snel erna haar zoon. Het was even teveel. Ze vertrok met man en kind naar Bovenkarspel en werd daar therapeut. Toen viel heel veel op z'n

plek. „Ik vond het helemaal leuk." Ze geeft regressietherapie, hypnotherapie, doet familieopstellingen en verder bijna alles waar behoefte aan is. Een volle praktijk combineert ze jaren met de opvang van jongeren, pas sinds zon in de Stichting Nicole's Huiskamer met rechterhand Erika Groenendijk.

Nadat haar man overleed en de crisis in 2010 intrad, realiseerde ze zich dat dingen moesten veranderen. „Ik werd ouder en voor het eerst liep mijn praktijk terug." Er moest geld komen. Ze kwam in contact met True Blue, een charitatieve instelling. Voor hen deed ze onderzoek naar goede doelen en zo werd haar jongerenopvang er zelf een. „Iedereen bleef altijd maar eten, soms slapen. Ik had een camper, we gingen met ze op vakantie, ik wilde niet meer zo hard werken."

Nicole's Huiskamer is nu een zorgstichting met twintig dossiers, die werkt aan gemeentelijke erkenning. Sinds een jaar woont Van Rooy in een totaal verbouwd huis met huiskamer, atelier, praktijkruimte, grote

woonkeuken voor wel vijftien eters, betegelde tuin en veel ruimte voor de jongeren. Privacy heeft ze niet veel. „Eén kamer is van mij." Maar wat ze doet, met Erika en zo'n vijftien andere vrijwilligers, komt recht uit haar hart. Ze leeft met en voor jongeren en wint het vertrou-

wen van ouders. Van de therapeutische taal en hete aardappel van sommige hulpverleners is ze wars. „De meeste jongeren zijn megaonzeker, maar hebben een grote bek. Eronder zit een noodkreet: 'Heb mij lief!'. Ze praat in mensentaal, is direct en open. „Wij gaan voor het kind, maar

ook het systeem rondom het kind moet gezond worden. Dus bellen we gewoon aan en vallen binnen, als dat nodig is." En het werkt. Erika: „Je trekt talenten uit kinderen. Die heeft iedereen, je moet ze alleen ontdekken." Eigenlijk is het simpel. „Ze komen hier op verhaal."

Huiskamer als warm bad voor lastige jongeren